

Ranke kuiten

RANKE KUITEN

Anthony Palaia

Roman

2021

Beefcake Publishing

DEEL EEN

1

‘Fran-ces-co.’

Hij spreekt het uit alsof hij nog maar net heeft leren lezen. Een tafel scheidt ons en zonnestralen prikken doorheen de kapotte jaloezieën achter hem waardoor ik af en toe mijn ogen moet dichtknijpen. Geen idee hoe dit overkomt bij hem. Ik schat hem rond de vijftig, kaal op de kruin en te veel zwartgeverfd haar aan weerszijden waardoor zijn hoofd wat wegheeft van een bospad. Zijn witte hemd met blauwe verticale strepen oogt goedkoop en is vormeloos. Een overdaad aan katoen hangt maar wat te hangen onder zijn armen. Hij bijt op een goedkope plastic balpen met het logo van The Media Executioner. De kamer is kaal. Maagdelijk witte muren, met uitzondering van een kalender van een of ander Chinees afhaalrestaurant. Ricky’s Noodles. Vind ik maar een rare naam voor een Aziatisch etablissement. Maar wie ben ik. Twee dossierkasten beslaan een halve muur. Geen radio. Maar ook geen absolute stilte want een irritante klok waar de secondewijzer luid van tikt hangt aan de muur. Ik zou het raam uit springen als ik langer dan een uur zou moeten vertoeven in deze droef aandoende kamer.

‘Is dat Italiaans?’

Hij blijft kauwen op de pen. Stiekem hoop ik dat ze openspringt en een straal inkt in zijn mond spuit, waarna hij er van het verschieten ook nog eens een mooie plek op zijn hemd aan overhoudt.

‘Nee. Spaans. Mijn vader is Spaans. Mijn moeder is van Mexicaanse komaf.’

Tik. Tik. Tik. Elke tik voelt aan als een stap dichterbij mijn dood.

‘Hmmm. Mexicaans. Dat kom je niet zo vaak tegen in deze contreien.’

De luhannes blijft kauwen op zijn pen en staart me aan. Het liefst van al wil ik die pen door zijn neus rammen maar ik heb deze job echt nodig.

‘Klopt,’ zeg ik en ik hoop dat dit woord sympathiek overkomt.

‘Dus Franco kan ik ook goedrekenen als voornaam?’

‘In theorie niet echt.’ Ik schuifel wat op mijn stoel en hoop dat hij het niet merkt.

Hij fronsde de wenkbrauwen en neemt mijn curriculum vitae vast en staart ernaar als een kleuter naar letters.

‘Jezus? Is je achternaam werkelijk Jezus?’

‘Je spreekt het uit als *Chésus*.’

Hij staart me aan.

‘Euh, weet je wel, mijn etnische achtergrond. En mijn moeder is nogal gelovig, dus ja.’

‘Ché-sus,’ herhaalt hij.

‘Eigenlijk is Jesus mijn voornaam.’

Hij trekt een grimas en legt het papier neer.

‘Je voornaam? Ik dacht dat Francesco je voornaam was?’

‘Veel mensen nemen dat aan, ja.’

Ik zie een kleine inktvlek verschijnen rond zijn rechtermondhoek. Mijn hart doet een vreugdedansje.

‘Je hebt je diploma vergeten noteren op je cv, Jezus.’

‘Chésus.’

‘Excuses, excuses.’

‘Geen probleem. En ik heb geen diploma. Ik ben gestopt na het zesde jaar algemeen secundair.’

Ik denk dat hij stilaan doorheeft dat er iets mis is, want hij trekt een vies gezicht – de smaak van de inkt dringt zijn mond binnen – maar probeert dit te maskeren voor mij door nonchalant even over zijn mondhoek te wrijven. Klassiek geval van iemand die denkt hoger op de sociale ladder te staan en niet schandelijk wil overkomen ten opzichte van een mindere. Een hiërarchie van absolute bullshit.

‘Waarom?’

Ik wrijf over mijn hoofd en krab zachtjes in mijn nek. ‘Het... ging gewoon niet. Het stilzitten, bedoel ik. Ik had er genoeg van.’

‘Maar je hebt graag iets omhanden?’

‘Dat wel, ja.’

Hij zucht. Mijn hoop smelt als sneeuw voor de zon. Hij staat recht met een lichte kreun en gebaart me met zijn hand hetzelfde te doen. Hij steekt zijn hand uit. Ik schudde ze. ‘Bon, ik geef je een kans. Welkom aan boord, jongen. Hoe noemen de meeste mensen je?’

‘Franco.’

2

‘Franco? Maar je naamplaatje zegt Jezus?’

Mijn eerste werkdag. Mijn tenue bestaat uit een verplicht knalrood poloshirt (met naamplaatje) waarop achteraan in het groot ‘The Media Executioner’ geprint staat en vooraan, net onder het naamplaatje, staat logischerwijze het woord ‘medewerker’.

‘Je spreekt het uit als Chésus. Maar iedereen noemt me Franco.’

‘Ik vind Chésus veel cooler,’ lacht de dunne jongeman. Zijn naamplaatje leert ons dat hij Denny heet, met een ‘e’ dus. Hij is groot, héél groot. Een slungel van om en bij de twee meter, schat ik. Ik denk dat ze extra stof aan zijn poloshirt genaaid hebben. Zijn schouders hangen omlaag als een kapstok en hij is kaal en fris geschoren. Ik vind hem gelijk sympathiek.

‘Jij bent dus Denny?’

Hij lacht.

‘Correct! Met een ‘e’! Geen idee waarom. Ik verdenk mijn vader ervan bezopen te zijn geweest bij de aangifte van mijn geboorte, hahaha!’

‘En wat doe jij hier, Denny?’

‘Ik doe de multimedia, man. De computers, dvd’s, games, ceedees... Ik moet je bijstaan de eerste dagen. Stevens vroeg me dat.’

‘Stevens?’

‘De knuppel die je heeft aangenomen. De hr-vent.’

‘Dat lijkt me een lul.’

Denny geeft me een high five.

‘Is-ie ook, Chésus, is-ie ook! Wij gaan goede maatjes worden, ik voel het aan mijn kiekenborst! Welk is jouw segment ook alweer?’

‘Elektrisch tuingereedschap. Maar ik zou ook graag multimedia doen.’

‘Kan geregeld worden, makker, sleur jezelf eerst door de eerste zes maanden. Daarna maak je kans op een vast contract en op een interne mutatie.’

De eerste dag verloopt zoals een eerste dag hoort te verlopen. Onwennig, onhandig en Denny moet zich al meteen verontschuldigen bij drie klanten die een product komen retourneren en hun ongenoegen laten

blijken omdat alles zo traag verloopt – ik heb nog geen flauw benul van de retourprocedure waarvoor een speciaal computerprogramma wordt gebruikt – en terwijl Denny me hiermee helpt zie ik kleine druppels haat van de klant zijn gezicht afspatten. Ik trek me er geen reet van aan. Later op de dag word ik voorgesteld aan enkele collega's; Ronny, Rémy en Roberto (iedereen lacht met Roberto omdat hij geen deel uitmaakt van de y-club) en aan Billy (de vrij knappe jongedame van de televisieafdeling). We lunchen om beurten. Ik heb niets bij en lijd honger en ik overleef de dag op vier koffies – koffies zijn gratis voor het personeel – en een chocoladekoek die ik in de refterkast gevonden en gestolen heb.

's Avonds slof ik naar buiten – ik moet beslist een paar stevige wandelschoenen kopen want een hele dag rechtstaan en lopen op goedkope sneakers zal anders mijn dood worden – en de bushalte is gelukkig maar vijfhonderd meter verder. Door de kuturen die ik werk mis ik mijn bus op drie minuten en moet ik ongeveer veertig minuten wachten. De gedachte dat dit wachten vanaf nu vijf dagen in de week zal voorkomen stemt me droevig. Ik ben drie jaar geleden gestopt met roken maar ik steek de straat over en koop een pakje Marlboro aan een versleten krantenkiosk. De kiosk is een soort anachronisme en een parel van vervlogen melancholie. De groene verf is afgebladderd en het kleine luik oogt nog kleiner door de overdaad aan tabaksreclame en lottoslogans. Aan de zijkant hangt het vol met van die typische pornoboekjes uit vroegere tijden met modellen die je nog niet zou neuken, al waren ze de laatste dames op aarde. Schaamhaar is hier, op deze plek, nooit uit de mode geraakt. Ik besluit dat deze plek mijn vast sigarettentpunt zal worden, als een soort eerbetoon aan een tijd waarin ik me als kind nog gelukkig voelde.

Ik haal bibberend van blijdschap een sigaret uit het pakje en vloek aangezien ik tot de bedenking kom dat je ook nog een aansteker nodig hebt, waaraan ik dus niet had gedacht. Ik draai me om en zie de luifel van de kiosk neergaan. Net te laat. Er staan drie personen op de bus te wachten en geen van hen heeft vuur. Ik vloek inwendig en daarna luidop als ik mijn sigaret terug in het pakje probeer te duwen en deze hierdoor in tweeën breekt.

Eens aangekomen sleep ik me – de afstand van de bushalte tot aan mijn flatgebouw is ongeveer een tiental minuten wandelen – voort en maak een klein ommetje om een aansteker te halen in de nachtsop, die raar maar waar elke dag opent om drie uur in de namiddag. Ik koop er meteen drie.

Ik wandel nu aan een sneller tempo richting flat en neem de lift tot het vijfde. De hal ruikt muf en ik houd steevast mijn adem in telkens ik vanuit de lift tot aan mijn deur stap. Soms doet de sleutel moeilijk en duurt het even waardoor ik in ademnood dreig te vallen. Maar vandaag niet. Ik plof me neer in de driezit – de enige zitbank die mijn flat siert – schenk mezelf een glas bruine Havana-rum, die standaard op het bijzet-tafeltje staat te pronken, in en steek een sigaret aan. Na de hoestbui van de eerste paar trekjes gaat er een rilling door mij heen en lijken mijn hersenen zich af te vragen waarom de fuck het zolang heeft geduurd. Heerlijk. Ik sluit mijn ogen bij elke trek en blaas traag uit terwijl ik onderuitgezakt in de zetel lig. Mijn drankje blijft onaangeroerd. Wanneer de sigaret op is steek ik onmiddellijk een tweede aan die ik oprook terwijl ik sip van mijn rum. Dit is werkelijk het hoogtepunt van het jaar voor mij. Beetje triest maar toch is het zo. De voorbije jaren hebben me niet veel vreugde geschonken en de enige vriend die ik heb staat op het tafeltje naast mij. Het voordeel is wel dat hij steeds een luisterend oor biedt en nooit klaagt.

Ik heb beide peuken uitgetrapt en op de grond laten liggen. Ik moet dringend een asbak gaan kopen.

3

‘U heeft deze heggenschaar op een verkeerde manier gebruikt, mijnheer, sorry. Ik kan u onmogelijk uw geld teruggeven of laten ruilen. De tanden staan volledig krom. U wist toch dat u enkel takjes mag doen met deze tool?’ De man voor mij staat met zijn mond vol tanden voor zich uit te staren. Volgens mij zit hij aan de drugs.

‘T-t-tool?’ stottert hij.

‘Deze heggenschaar, mijnheer.’

Ik lach geforceerd en het duurt even alvorens onze zombie met bibberende handen zijn heggenschaar van de toonbank haalt en ermee wegwandelt. Wat een idioot. Ik staar hem na en hij draait zich even om en loopt dan paniekerig naar buiten. Denny komt aangeslenterd. Zijn lichaamsbouw zorgt ervoor dat zijn wandelgang iets komisch krijgt. Hij loopt zoals de Dikke van de Dikke en de Dunne, beetje waggelend met dat lange slangenlichaam van hem.

‘Bijna weekend, Chésus! Wilde plannen?’

‘Goh, niet echt. Beetje films kijken thuis.’

Hij bekijkt me alsof ik iets heel naars zeg. Op zijn blik afgaand had ik net zo goed kunnen zeggen dat ik Hitler een leuke man vond of zo.

‘Het is vrijdag, man! Je hebt je eerste week zonder kleerscheuren doorstaan. Dat roept om een paar biertjes op café!’

‘Ik ben niet zo’n drinker.’

‘Je kan je ook bezuipen met cola, man! En wat naar de dametjes kijken. Eentje oppikken misschien.’

‘Ik ben geen fan van mensen.’

Hij schatert het uit.

‘En dan werk je in een winkel!’

‘Ik heb het geld nodig.’

Hij tapt me op de schouder en wandelt achterwaarts naar zijn sectie, terwijl hij met de vingers van beide handen naar mij wijst en ‘jij bent me er eentje, man!’ roept.

Nog vier uur en het zit erop. Ik zucht. Het winkelbeleid verbiedt je om te roken tijdens de uren, zelfs als je pauze hebt. Ik gebruik slechts twaalf minuten van mijn één uur durende lunchpauze – net de tijd die ik nodig heb om een hamburger op te warmen en op te vreten – en ga terug aan het werk.

Buiten aan de bushalte rook ik vier sigaretten na elkaar en geef een dame op leeftijd vuur. Ze rookt mentholsigaretten en ik ga bewust uit haar buurt staan.

Thuis aangekomen maak ik mezelf snel een bord pasta klaar. Beetje olijfolie en een fles opgewarmde tomatenpulp. Simpel maar lekker. Ik

ben nooit een bourgondiër geweest en ik vind eten altijd een noodzakelijk kwaad, in tegenstelling tot roken en drinken. Ik maak er wel altijd een punt van mijn veel te krappe keuken op te ruimen na het koken. Ik heb een hekel aan vastgekoekte troep in pannen en ik wil geen tijd verspillen aan het schrobben. Mijn halve woonkamer bestaat uit een gigantische boekenkast die volstaat met videofilms. VHS en Betamax. Ik kreeg jaren geleden de kans om een enorme stapel banden uit een videotheek over te kopen voor een prikje. De kleine zelfstandige was midden jaren negentig failliet gegaan, toen de grote ketens de steden en zelfs dorpen kwamen bevuilen met hun enorme aanbod, waardoor een videotheekbezoek zwaar inboette aan charme en gezelligheid. Ik betaalde het equivalent van honderd euro voor zo'n zesduizend tapes. De VHS-collectie beslaat zowat alle genres met films die zijn uitgebracht tussen de jaren zeventig en mid-negentig, ook porno. De Betamax-tapes zijn voornamelijk horror- en derderangsfilms uit de jaren zeventig en tachtig die ik wel amusant vind. In een groot deel van deze films sleept het verhaal zich moeizaam voort en gebeurt er weinig, wat in zekere zin ook van toepassing is op mijn eigen leven. Vandaar de sympathie. Mijn halve kleerkast in de slaapkamer steekt ook propvol tapes. Daar bewaar ik de porno. Niet dat ik bezoek verwacht maar je moet voorbereid zijn, vind ik, en het oogt niet echt netjes als een bezoeker oog in oog zou komen te staan met de VHS van *Autostop Slut Bangers Volume 4* in je woonkamer. Ondanks alles moet je toch een zekere klasse bewaren, vind ik.

Ik speur de kast af en haal er *Blood Diner*, *Silence of the Lambs* en *Tango & Cash* uit. *Silence* heb ik al eens gezien, dus die bewaar ik voor het laatste wanneer het niet erg is om in slaap te vallen voor de televisie. Ik bekijk *Blood Diner* (wat een pareltje) en val helaas al in slaap na een halfuur van *Tango & Cash* en ik word pas wakker bij de aftiteling. Ik rook nog een sigaret, schenk mezelf een glas rum in en prop toch maar *Silence of the Lambs* in de videospeler en ik houd het vol tot de chiantiscène en val dan in slaap. Ik besluit gewoon te blijven pitten in de zetel die niet echt comfortabel ligt.

Zaterdag. Ik moet inkopen gaan doen en heb een winkelrolley – waar ik me overigens helemaal niet voor schaam – met me mee, neem de bus en ga expres een aantal kilometer verder winkelen, hoewel er zich een supermarkt bevindt op vijfhonderd meter van mijn thuis.

Mijn winkelbuit bestaat voornamelijk uit blikvoer. Champignons in tomatensaus, tomaten in champignonsaus, witte bonen in tomatensaus, een pot currysaus, drie blikken Italiaanse schotel, een blik goulash en een vijfliterblik ravioli dat het einde der tijden kan doorstaan. Ik prop er nog een doos aardappelpuree-in-poedervorm bij en twee flessen water. Mijn trolley is vol en ik vloek. Ik zal nog eens moeten terugkomen voor de Havana-rum en Jameson-whiskey.

Voor me aan de kassa staat een man van middelbare leeftijd de flauwe plezante uit te hangen en ik krijg medelijden met de kassière, een doorleefde dame met doorkliefd gezicht en een ongezond grauwe huidskleur, die zonet de duizendste versie van een klotemop heeft moeten doorstaan. Ik hoor de dikke lul nog net zeggen dat ‘het bonnetje jammer genoeg niet kan afgetrokken worden bij de belastingen’ en hij lacht dan zo hard dat zijn kop rood wordt en ik stiekem hoop dat hij ter plekke sterft aan een hartaanval. De kassière kijkt me aan en we wisselen een veelzeggende blik uit. Homo’s hebben een gaydar. Wij winkelpersoneel hebben ook zo’n soort radar. Door een of ander onzichtbaar krachtveld weten we van elkaar dat we in hetzelfde schuitje zitten en mensen haten. Ik fantaseer even ter plekke hoe fantastisch het wel niet zou zijn om een hoop klanten gewoon in een put te smijten die vol ligt met stront, kots, pis, bijtgrage slangen en spinnen. Zo van die reptielen die je een trage, pijnlijke dood bezorgen door spieren te laten verkrampen waardoor je jezelf door de uitwerpselen rolt en met wat geluk in je open mond nog wat binnenkrijgt. Héérlijk. Ik reken af bij de vrouw, ik hul mezelf in stilzwijgen, knik vriendelijk na het wisselgeld te hebben gekregen en ga terug naar mijn flat waar ik een blik witte bonen in tomatensaus opentrek, vervolgens masturbeer, douch en terug mijn bed inkruij.

Loeiende sirenes op straat schudden me wakker. Mijn wekkerradio toont me dat het kwart voor tien 's avonds is. Ik sta met moeite op, verlaat mijn flat en gris een halve fles Jameson (Jamie voor de vrienden) mee.

Ik slenter doelloos door de straten terwijl ik rook en af en toe een deugd-doende slok neem van de fles. Het spul brandt aangenaam in mijn keel en voelt vertrouwd aan. Mijn reisgezel.

Ik wandel langs de Roze Straat waar hoertjes in alle maten, gewichten en rassen zich presenteren aan geile bokken. De straat wordt meestal bevolkt door oude, vieze mannetjes die voor een snelle wip komen (de vrouw mag het niet weten) en groepjes dronken studenten die elkaar uitdagen of gewoon wat dames komen uitlachen. Ik stop voor een raam waarachter een jonge vrouw zit. Ze ziet er Oost-Europees uit. Bleke huid, donkerbruin haar en dito ogen. Mooie kaaklijn. Haar lach is verkrampt en ik weet gewoon dat ze hier niet graag zit. Ik staar haar aan en neem een slok Jamie. Ze wenkt me sensueel met haar vingers. Ik krijg medelijden met haar. Ik schrijf op een papiertje de woorden 'flee and make something of your life' en druk dat tegen het raam. Ze wordt boos en steekt haar middelvinger op. Ik zie een traan opwellen in haar linkerooghoek. Ik haal mijn schouders op en wandel verder.

De fles is leeg en ik ben dronken. Mijn passen verlopen niet meer simultaan en hoe meer ik recht probeer te lopen, hoe meer ik waggel. Bij de nachtwinkel haal ik nog een halve liter pils en wanneer deze halfleeg is besef ik dat dit mijn 'drankje te veel' was en ik zoek een muurtje waartegen ik begin te braken. Plots voel ik een klap op mijn achterhoofd, dat wel heel snel heel warm begint aan te voelen en ik verlies even het bewustzijn.

Omstaanders trekken mij recht en vertellen mij dat twee jongemannen mij hebben aangevallen, mijn portefeuille hebben gegapt en vervolgens op de loop zijn gegaan. Mijn lip voelt gezwollen aan (waarschijnlijk door de val) en ik proef bloed. Mijn hand betast mijn hoofd en een dikke bult maakt zich meester van mijn schedel. Ik begin te lachen en de barmhartige samaritanen die mij te hulp zijn geschoten bekijken mij met een blik alsof ik een idioot ben. Ik grinnik.

‘Ze zullen veel plezier beleven aan de dertig eurocent in mijn portefeuille,’ wauwel ik en ik besef hoe dronken ik ben.

‘We zullen een ambulance bellen, mijnheer.’

‘Hoeft niet, jongens.’

‘De politie dan?’

‘Die brave mannen hebben het al druk genoeg. Bedankt, jongens.’

Ik klop ze vriendschappelijk en dankbaar op de schouders en wandel terug naar mijn flat. Het klein uur wandelen wordt er uiteindelijk twee.

5

‘Toch nog op de lappen geweest?’ vraagt Denny me in de refter. Onze shift begint pas over een kwartier en de doorgaans hemelse geur van koffie bezorgt me op dit moment braakneigingen. Ronny en Rémy zitten verveeld voor zich uit te staren. Billy komt binnen en ziet eruit alsof ze achtenveertig uur aan een stuk heeft gefeest. Haar vuile hoestbui ver-raadt haar en bevestigt mijn vermoeden. Ik zeg niks en knik gewoon. Ze knikt terug en schenkt me zelfs een klein lachje.

‘Jezus man, heb je gevochten of zo?’ vraagt Roberto.

‘Het is Chésus, Roberto.’

‘Dat weet ik, man, ik gebruikte het woord Jezus als uitdrukking, weet je wel?’

‘Ah, op die manier.’

‘En man, vertel!’

Ik kijk hem aan.

‘Vertel wat?’

‘Ja of je gevochten hebt, man!’

Denny zit langs Roberto en kijkt geamuseerd toe. Ik zie aan zijn blik dat hij een uiterst spectaculair en spannend verhaal verwacht.

‘Ik moet jullie teleurstellen, jongens. Ik ben, toen ik gisternacht wilde gaan pissen, slaapdronken uit bed gevallen en heb me gestoten aan het nachtkastje.’

Ze proesten het uit.

‘Maak dat de kat wijs, Franco!’

‘Het is de waarheid.’

‘Vertel me dan eens hoe je aan die gigantische knots op je schedel komt?’ vraagt Ronny die blijkbaar stiekem heeft meegeluisterd.

Verdomme.

6

De dag gaat godzijdank snel voorbij en het is rustig in de zaak. De gaten in de werktijd worden opgevuld door Billy die regelmatig een praatje komt slaan. Ze was effectief laat uit geweest, wat normaal haar stijl niet is, maar het was een vrijgezellenfeestje van een vriendin en ze had plichtsbewust het hele weekend meegeholpen aan het feestgedruis van de bende dronken, uitgelaten dames. Ze vertelt me dat ze het gevoel had dat de helft van de dames er niet zozeer op uit was om het de vrijgezel naar haar zin te maken maar dat de dames eerder van de gelegenheid gebruik maakten om nog eens goed het varken uit te hangen. Het zijn vrouwtjes die thuis opgezadeld zitten met man en kind, de meesten meer dan één. Tel daar ook nog maar wat husidieren bij en de verplichte zondagmiddagbezoekjes aan familie en je kan je voorstellen dat deze dames, die tijdens hun studententijd allemaal de feestslet hadden uitgehangen met een hoop drank en drugs, nog eens een trip doorheen de nostalgische laan wilden beleven. En dat hadden ze gedaan. Twee dames hadden willekeurig enkele studenten een tong gedraaid en Billy had Shirley, ook wel het nonnetje van de groep genoemd wegens haar ultrabraaf gedachtegoed, om vijf uur in de ochtend betrap op het toilet van een discotheek waar ze twee mannen tegelijk lag te pijpen.

Ik heb me dus vergist in Billy en dat geeft mijn geloof in de mensheid terug een klein duwtje in de goede richting. Billy is namelijk niet moe door het vele feesten, nee, ze is moe door de babysitter te hebben

gespeeld over deze uitgelaten bende wilde zeugen. Ik heb met haar te doen.

Net voor afsluiten komt er een dikke papzak aangewaggeld. Hij heeft een fijn snorretje en te grote bril op.

‘Mag ik eens iets vragen?’

Zijn adem stinkt zo hard dat ik mijn neus optrek, zuur kijk en mijn ogen even moet dichtknijpen. Wanneer ik ze open staart de vetzak me aan.

‘S-S-sorry,’ stamel ik. ‘U zei?’

‘Of ik wat mag vragen?’

Mijn lieve God, de stank die zijn mond verlaat is echt niet te harden. Het lijkt op een mengelmoes van koffie, sigaretten, zweet en een dode moederkloek op een nest rotte eieren. Gadverdamme.

‘Natuurlijk,’ komt er uit mijn semidichte mond gekropen en het interesseert me geen bal dat deze houding niet echt professioneel overkomt.

‘Ik wil een grasmaaier. Een elektrische. Wat raadt u mij aan?’

Ik zucht en kijk opzichtig naar de grote klok die in het groot de tijd projecteert op de muur. 18.52 uur staat er te lezen. De winkel sluit om 19.00 uur voor klanten. Waarschijnlijk is dit weer zo’n lul die zeeën van tijd heeft maar er genoeg in schept onderbetaalde bedienden te pesten.

‘Ik kan u de Ambition 34 E aanraden, mijnheer, maar als u morgen of ergens in de week wat meer tijd heeft te besteden zal ik u met genoeg een rondleiding geven door onze afdeling grasmaaiers.’

‘En waarom kan dat nu niet?’ vraagt hij met een blik vol ergernis.

‘Omdat we gaan sluiten, mijnheer.’

‘En dan? Klant is toch koning? Of ben jij zo’n luie schoft?’

Ik bal mijn vuisten onder de toonbank, probeer vriendelijk te blijven en mijn glimlach in het gareel te houden.

‘Mijn excuses, mijnheer, dat is voor de veiligheid,’ lieg ik.

‘Veiligheid?’

‘Ja. Statistisch gezien loop je het meeste kans om overvallen te worden net tegen sluitingstijd. Wij adviseren de klanten dan ook altijd om tien minuutjes ervoor de winkel te verlaten. Ik bedoel maar, zo’n shotgun tegen je neus of mes op je keel gaat niet in je koude kleren zitten, geloof me.’

Hij kijkt me vol ongeloof aan, schudt zijn hoofd en wandelt weg.

‘Prettige avond nog!’ roep ik hem achterna.

Roberto komt naar mij toegewandeld en kruist de vetzak, die iets zegt tegen hem en ik zie Roberto verstarren en ik moet moeite doen om mijn lach in de houden. De vetzak lult zo’n hele minuut en ik zie de arme Roberto naar adem happen. De klant vertrekt en begroet de security aan de ingang.

‘Verdomme, man. Wat was dat?’

‘Wat was wat?’ vraag ik stoïcijns.

‘Die geur! Verdomme! Alsof-ie een lijk had opgevreten of zo.’

Ik houd het niet meer uit en lach. Ik lach een volle minuut en Roberto kijkt me eerst verbaasd aan en lacht dan mee. Het lachen stemt me droevig, aangezien ik besef dat dit, naast de trek van de comebacksigaret, een hoogtepunt is in mijn nutteloos bestaan. Maar ik blijf lachen. In de refter vertel ik al lachend het verhaal aan Billy en Denny. Buiten nemen we afscheid en ik stop met lachen zodra ze uit het zicht zijn verdwenen. Ik wandel richting bushalte en steek een sigaret op. Mijn moeilijkste taak van de dag is mezelf afvragen welke films ik vanavond zal opzetten.

7

‘Hoezo je hebt geen internet?’

Het hele groepje – Denny, Ronny, Rémy en Billy – staat rond mij. Niemand is dus aanwezig in zijn eigen sectie waardoor enkele hulpeloze klanten waarschijnlijk vruchteloos een medewerker lopen te zoeken en ofwel een te duur goed zullen kopen of geërgerd de zaak zonder intentioneel bedoeld aan te kopen product zullen verlaten. Maar deze situaties heffen elkaar op, dus geen haan die hiernaar kraait. Uitgezonderd mijnheer Stevens van hr maar die zit zich waarschijnlijk af te rukken in zijn kantoortje, daar hebben we geen last van.

‘Internet boeit me voor geen meter,’ antwoord ik. Ze kijken me vol ongelooft aan.

‘Hoe kom jij dan aan je porno?’ vraagt Denny en de jongens lachen terwijl Billy Denny port.

‘Niet,’ lieg ik.

‘Je liegt!’ roepen de mannen in koor.

‘Ik moet bekennen dat ik zoiets ook wel straf zou vinden, ik bedoel maar, iedere vent heeft toch ergens wel porno? Of de behoefte om porno te zien?’ zegt Billy.

‘Goh... Ik heb wel wat *Emmanuelle*-films liggen thuis. Die zijn ook wel... leuk.’

‘*Emmanuelle*? Hoe oud ben jij, Franco?’

‘Alleszins te oud voor zijn kapsel,’ antwoordt Rémy en de jongens lachen. Billy ziet een klant tekenen doen en vertrekt.

‘Wat is er mis met mijn kapsel?’

‘Het is nogal... gewaagd,’ zegt Rémy en ik merk op dat hij zijn best doet om zijn lach in te houden.

‘Je ziet eruit als een personage uit *New Kids*,’ proest Ronny uit.

New Kids is een van de succesfilms van het jaar. Hij gaat over een stel marginale, naar gabbermuziek luisterende Nederlanders met een voorliefde voor bier, luiheid en provocaties. Ik voel me beledigd.

‘Leuk onderonsje, heren?’

Stevens van hr heeft ons net beslopen, als een kat naar een muis. We kijken verschrikt op – behalve Denny – en iedereen keert terug naar zijn sectie.

‘Ik zou het ten zeerste op prijs stellen als je je collega’s buiten de uren entertaint, Franco.’

‘Dat is een foute interpretatie, mijnheer Stevens, zij waren...’

‘Jaja,’ onderbreekt hij mij, ‘ik hoef het niet te horen. Af en toe een kleine babbel met collega’s maar altijd en overal klaarstaan voor de klanten, gesnopen?’

‘Ja, mijnheer Stevens.’

Ik steek mijn middelvinger op achter zijn rug en merk dat een klant dit heeft gezien en deze kijkt me minachtend aan. Het kan me niets schelen.